

dem, men dog forbeholder mig nærmere at udtale mig om den. — Det første Forslag, vi møde, er Forslaget under Nr. 4, at der efter „Høstbøge“ i 1ste Stykke af § 1 skulde indskydes „og andet Naturalarbejde“, hvorefter da vilde følge, at en lignende Indskydelse skulde finde Sted i § 16. Man har i Udvalget gjort opmærksom paa, at der somme Steder findes foruden Høstbøge en vis Kjøvelspligt, som man formener har samme Karakter som Høstbøge, og som derfor formentlig burde bortfalde med det Samme. Naar det er saa, har Udvalgets Flertal forment, at der burde stilles Endringsforslag i den Henseende. Skulde det derimod kunne oplyses, at et saadant Naturalarbejde var at sætte i Klasse med Legater eller deslige, vilde Forholdet falde ind under en anden Bestemmelse og ikke kunne bortfalde sammen med Høstdagene. — Nr. 5 gaar ud paa, at 2det Stykke i § 1 skal udgaa. Bestemmelsen i dette Stykke gaar ud paa, at det ved Lov nærmere skal bestemmes, hvilket Vederlag Søbegaardsseierne skulle erlægge til Statskassen, naar de blive fritagne for Tienden til Præsterne. Dette har det store Flertal af Udvalget foreslaaet skulde udgaa, ikke fordi man er enig om selve Sagens Ordning, men fordi man er enig i, at det har overordentlig Lidet eller Intet at sige, at det staar i denne Lov, at denne bestemmes særlig ved en anden Lov. Altsaa med Forbehold af Rigsdagens Mening om denne Sag finder man det uforsøgent at befærliggjøre nærværende Sag dermed, men henstiller det til Overveielse og Afgjørelse siden. I Forslaget Nr. 3 foreslaa vi, at Lovforslaget indskrænkes til kun at omfatte Landsbypræsternes Lønning. I Virkeligheden kommer dette Lovforslag efter sin Affattelse heller ikke til at omfatte mere, idet Kjøbstadpræsterne vel ere tagne med, men dog ikke anderledes, end at det vil bero paa forskjellige Lovbestemmelser, om de Bestemmelser i nærværende Lovforslag, der vedkomme Kjøbstadpræsterne, skulle træde i Kraft eller ikke. Men naar saa er, har Flertallet ment, at man kunde følge det samme Spor, som den nuværende Minister fulgte, da han for 4 Aar siden fremsatte et Lovforslag om samme Materie i Landstinget. Han havde da kun taget Landsbypræsterne med og optog i sin § 1, saavidt jeg erindrer, det samme Stykke, som her findes opført som det 3die, at det ved Lov nærmere skulde bestemmes for Kjøbstadembedernes Vedkommende, hvorledes der skulde forholds overfor dem, men først efter at tvende Love, der nævnedes i denne Paragraf, vare udfomne. Vi have troet det rigtig at optage denne Bestemmelse, for at Lovgivningsmagten kunde give tilkjende, at man selvfølgelig er villig til at indføre de samme Bestemmelser ogsaa for Kjøbstadembederne, men at Afgjørelsen af, hvilke Tilskud til de vedkommende Præsters Lønning der maatte gives fra Kommu-

nens Side for de Idder, der maatte bortfalde, ikke kunde finde Sted, før den paagjældende Lov udfom, ved hvilken der ogsaa kunde foretages en hensigtsvarende Fordeling i det Enkelte for disse Embeders Vedkommende. Dette Stykke indeholder altsaa kun et Løfte, et Tilfagn, der ikke præjudicerer til nogen Side, men kun er en Opmuntring for den lovgivende Magt til snarest muligt at beskæftige sig med dette Spørgsmaal. Der er kun den Forandring i dette Stykke i Sammenligning med Ministerens Forslag, at der her er Tale om faste Bidrag fra Kommunerne til Statens Finantser, medens der i Ministerens Forslag efter dets hele Anlæg var Tale om Bidrag til Fonden. — Jeg kommer nu til Forslaget Nr. 7, hvor det foreslaas, at det sidste Stykke af § 2 skal bortfalde. I dette sidste Stykke hebdet, at senest 3 Aar efter, at denne Lov er traadt i Kraft, har Finantsministeren for Rigsdagen at fremlægge Forslag til Lov om, paa hvilke Betingelser det skal være samtlige Tiendeydere tilladt at afløse Præste- og Smaarebseles-Tienden. Der er et Mindretal i Udvalget, der vil fastholde denne Bestemmelse, men jeg og mine Meningsfæller have med en anden Side af Udvalget ment, at det er til ingen Verdens Nytte, at det staar i Loven, at Finantsministeren senest efter 3 Aars Forløb skal fremlægge et saadant Lovforslag, uden at man i mindste Maade angiver, hvilket Indhold det skulde have, saa at Finantsministeren kunde forelægge et Lovforslag med hvilket som helst Indhold, han kunde finde for godt. Til at faae en Tiende- og Smaarebselesafsløsningslov, som kunde være acceptabel og overhovedet blive antagen, kunde der da maaske blive en længere Vej, end der er forløben fra den Tid, man begyndte at tale om Præsternes Lønning indtil Dato, og det da vel ogsaa vil ske lige hurtigt, enten dette staar der eller ei, og da det er oplyst, at det i Grunden mere er en halv Tilfældighed, at det i sin Tid blev foreslaaet at skulle gaa ind under denne Behandling, have vi ogsaa deri fundet Bestyrkelse for, at det er unyttigt at befærliggjøre Forhandlingen om denne Lov med at lade det Stykke staa. Det synes forøvrigt at være saa meget mere rimeligt, som der allerede foreligger et Lovforslag om Tiendens og Smaarebseles Afsløsning for Rigsdagen. Der er af det samme ærede Mindretal eller dog flere Medlemmer deraf forelagt et Lovforslag, der jo for Tiden er her i Rigsdagen om den samme Sag. Derfor forekommer det mig mærkeligt, at de ville lade et Stykke staa, der taler imod deres eget Lovforslags Fremme. — I Forslag under Nr. 8 til § 4 har Udvalgets Flertal foreslaaet en noget forbedret Lønning for Biskopperne i Forhold til den, der staar i Lovforslaget. Jeg har vel Ret til at sige, at om dette Lovforslag havde i Virkeligheden hele Udvalget samlet sig paa det sidste Tal i Forslaget